

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 5/2013
17.04.2013. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Уроша Јовановића, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. ст. 1. и 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јовановића, адв.Д.М. и адв.Р.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 247/10 од 11.11.2011. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 11/12 од 05.10.2012. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2013. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јовановића, адв. Д.М. и адв. Р.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 247/10 од 11.11.2011. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 11/12 од 05.10.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 247/10 од 11.11.2011. године, између осталих окр. Урош Јовановић оглашен је кривим због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и продуженог кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 3. у вези ст. 1. у вези чл. 33. и 61. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година уз урачунавање временаведеног у притвору и то од 24.12. 2009. године па надаље до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 11/12 од 05.10.2012. године, одбијене су као неосноване жалбе Тужиоца за организован криминал и између осталих и браниоца окривљеног Урош Јовановић, адв.. Д.М. и адв.Р.С. и пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 247/10 од 11.11.2011. године потврђена.

Против наведених пресуда браниоци окривљеног Уроша Јовановића, адв. Д.М. и Р.С., поднели су захтев за заштиту законитости због повреде закона и повреде људског права окривљеног зајемченог Европском конвенцијом са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 247/10 од 11.11.2011. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 11/12 од 05.10.2012. године, тако што ће окривљеном У.Ј. ублажити изречену казну.

Након што је поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљеног, јер је веће нашло да није неопходно њихово присуство и да није од утицаја за доношење одлуке, на којој је размотрило списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јовановића, адв. Д.М. и Р.С. је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. („Службени гласник РС“ број 72 од 28.09.2011. године) која има општи карактер и прописује разлоге због којих се може поднети захтев за заштиту законитости од стране лица која су овлашћена на подношење захтева (члан 483. став 2. ЗКП). Према овој одредби разлози за подношење захтева за заштиту законитости су: повреда закона (члан 485. став 1. тачка 1.), примена закона за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са уставом, опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима (члан 485. став 1. тачка 2. ЗКП), и повреда или ускраћивање људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколом, а то је утврђено одлуком Уставом суда или Европског суда за људска права (члан 485. став 1. тачка 3. ЗКП). У члану 485. став 4. истог Законика прописано је због којих повреда закона окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, а самим тим и његов бранилац који на основу одредбе члана 71. тачка 5. ЗКП у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени, а то су повреде ЗКП-а из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, а у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Дакле, по налажењу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, односно његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости и то како временски; тако и у погледу разлога због којих може поднети овај ванредни правни лек.

Браниоци окривљеног Уроша Јовановића, адв. Д.М. и Р.С., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, наводе повреду закона на

штету окривљеног и повреду људског права окривљеног зајемченог Европском конвенцијом.

У образложењу поднетог захтева браниоци окривљеног У.Ј. истичу да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног услед неправилне примене одредбе члана 54. Кривичног законика, тако што је приликом изрицања јединствене казне затвора суд ценио непостојеће отежавајуће околности на страни окривљеног, то јест да је окривљени осуђиван због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. Кривичног законика, без доказа да је тај поступак правноснажно окончан, дакле, због кривичног дела које је истоврсно кривичном делу које је предмет овог кривичног поступка, а што је имало утицаја на висину изречене јединствене казне окривљеном.

Изнетим наводима бранилаца у суштини се оспорава чињенично стање утврђено од стране суда, а што не може бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда по захтеву за заштиту законитости, јер не представља разлог за подношење захтева за заштиту законитости прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Наводи захтева да је правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет повређено људско право окривљеног зајемчено Европском конвенцијом, односе се на разлоге за подношење захтева који су прописани одредбом члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, предвиђено је да захтев за заштиту законитости може се поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколом, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, разлог за подношење захтева за заштиту законитости представља повреда или ускраћивање људског права и слобода зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о људским правима и њеним додатним протоколом, с тим што је неопходно да је постојање повреде или ускраћивање људског права и слободе утврдио својом одлуком Уставни суд или Европски суд за људска права.

Када је реч о одлуци Уставног суда, основна претпоставка за њено доношење јесте изјављивање уставне жалбе.

У конкретном случају повреде људског права окривљеног које су зајемчене Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права, наведене у захтеву за заштиту законитости нису утврђене наведеним судским одлукама, па стога нису ни испуњени услови за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП.

Имајући у виду одредбу члана 71. тачка 5. ЗКП која прописује да бранилац има право да у корист окривљеног предузме све радње које може

предузети окривљени, Врховни касациони суд налази, да следствено томе ни браниоци окривљеног не могу поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 од 28.09.2011. године) одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић,с.р.